

opusdei.org

Borba, blizina, misija (20): Sijači mira i radosti

Velik dio našeg apostolata sastoji se od dijeljenja naše spokojne radosti sa srcima onih koji su u nevolji i bez nade.

6.01.2026.

Puzajući po podu sa svijećom koja jedva daje svjetlo, jadna žena ne može sakriti svoju frustraciju. Iznova i iznova, isti prijekori prolaze joj kroz glavu dok umorne oči pretražuju svaki kutak kuće, sa sve manje nade.

Jedan od njezinih deset srebrnjaka je nestao; a s njim i cijeli radni dan, u najmanju ruku. Možda to nije tragedija u velikoj slici stvari, ali ona odbija pomiriti se s gubitkom te uštedevine bez pokušaja da vrati novčić (usp. Lk 15,8).

Malo je osjećaja koji su toliko obeshrabrujući kao gubitak nečeg bitnog u vlastitom domu.

Neugodnosti gubitka dodajemo intuiciju da, iako ga ne možemo vidjeti, predmet mora biti sasvim blizu. Nešto slično događa se s tom punoćom srca koju nazivamo srećom. Obično, kada stvari idu dobro, sreća je za nas poput novčića koji sigurno sjedi u našoj torbici: malo mu posvećujemo pažnju. Ali čim nas obuzme tuga ili nam se srce iz bilo kojeg razloga ohladi, počinjemo se pitati gdje je nestao...

Dopustiti Bogu da nas pronađe

Usred svoje naporne potrage, žena primjećuje slabašan srebrni odsjaj po sobi. Polako ustaje i upire pogled u donji dio malog stola. Dok se približava, sa sve većom sigurnošću, novčić odražava svjetlost svijeće u njezinoj ruci, a s njim se vraćaju i njezina radost i nada (usp. Lk 15,8-9).

Ova vrlo kratka i jednostavna prispodoba iznenađuje, između ostalog, i zbog Isusovog tumačenja. On nam daje vidjeti da smo novčić mi sami - svaki od nas, svaki grešnik - i da se Bog i svi njegovi anđeli raduju svaki put kad nas pronađu (usp. Lk 15,10). Nesrazmjer između vrijednosti novčića i ženine radosti, koja je potiče da pozove svoje bližnje na slavlje, trebao bi ilustrirati koliko Božje milosrđe nadilazi svaku ljudsku mjeru. Ali nam također pomaže prepoznati pravi izvor naše sreće: dopustiti da nas Bog pronađe. Najdublja radost koju možemo iskusiti jest radost koja ispunjava

Gospodinovo srce i prelijeva se prema nama svaki put kad mu dopustimo da nas ljubi.

Možda bismo pomislili da, koliko god sve to bilo lijepo, ipak je lakše radovati se kada uspijemo ili kada stvari idu dobro onima koje volimo. Radost je, uostalom, osjećaj koji prati posjedovanje nečeg dobrog.[1] Ipak, kako piše sveti Josemaría, „veselje koje biste trebali imati nije ona vrsta koju bismo mogli nazvati fiziološkim dobrim raspoloženjem - sreća zdrave životinje. Morate tražiti nešto više: nadnaravnu sreću koja dolazi od napuštanja svega i prepuštanja sebe u ljubazne ruke našeg Boga-Oca.“[2] To je najdublji izvor naše radosti, koja se ne sastoji toliko u posjedovanju određenih dobara koliko u raspoloženju srca: radost djece Božje. „Imamo i uvijek možemo imati nadu koja 'ne postiđuje', ne zbog sigurnosti u sebe ili u bilo što na ovom svijetu, nego 'jer je ljubav

Božja izlivena u naša srca po Duhu Svetom koji nam je dan' (Rim 5,5).“[3]

Naravno, prirodno je željeti uspjeh i zdravlje sebi i drugima. To činimo stalno, na primjer kada nekome želimo dobar dan ili sreću u suočavanju s izazovom ili neuspjehom. Štoviše, iz perspektive vjere, uživanje u dobrim stvarima način je zahvalnosti Bogu koji se u svojoj providnosti uvijek nježno brine za nas. Sve dobre stvari u životu mogu nas potaknuti da uskliknemo s Tobitom: „Blago tebi jer si me usrećio! Nije se dogodilo ono čega sam se bojao, nego si s nama postupio po velikom milosrđu svome“ (Tb 8,16). Mogu nas čak navesti da podijelimo svoju sreću, jer svaki put kada nam stvari idu dobro i osjetimo tu zdravu radost življenja, možemo u sebi čuti one mudre riječi koje sveti Pavao pripisuje Isusu: „Više je sreće u davanju nego u primanju“ (Djela 20,35). Naši trenuci

molitve mogu biti vremena da se zapitamo kako podijeliti ta dobra i tu radost s drugima. Na taj će nas način trenuci blagostanja dovesti i do Boga.

Unatoč tome, znamo da radost za koju smo stvoreni nema rok trajanja. Ono što naše srce najviše želi nije da sve bude dobro ovdje na zemlji, već da nam stvari "budu dobro" na Nebu: da možemo vječno ljubiti Boga, zajedno s mnogim ljudima koje volimo. Lako bismo mogli izgubiti iz vida tu perspektivu ako bismo bili nepažljivi u svom odnosu s Bogom; tada bismo skrenuli prema svjetovnoj vrsti vjere ili pobožnosti. Zbog toga se vrijedi s vremena na vrijeme zapitati kakve namjere prevladavaju u našoj molitvi. Možemo tražiti od Boga, koji je naš Otac, bilo što. Ali čemu dajemo veću važnost: zdravlju i profesionalnom uspjehu ili približavanju Bogu i dovođenju drugih bliže Njemu? Što me potiče da više molim: nada u

budućnost bez financijskih briga ili obraćenje prijatelja ili rođaka? Jesam li više zabrinut za hranu i odjeću ili za Kraljevstvo Božje i njegovu pravdu (usp. Mt 6,33)?

„Rado bih bio tužan“

„Zašto mi ljudi postajemo obeshrabreni?“ jednom je napisao sveti Josemaría. „To je zato što život na zemlji ne ide onako kako smo se nadali ili zato što se pojavljuju prepreke koje nas sprječavaju da zadovoljimo svoje osobne ambicije.“[4] I dobri i loši pate zbog tih stvari. Sveti Augustin objašnjava: „Oni pate zajedno ne zato što zajedno žive zao život, već zato što zajedno vole sadašnji život.“[5]

Ova vrsta tuge je prirodna i otkriva ljubav prema životu. Može biti prilika za obraćenje, za preuređenje stvari. Međutim, ako se tuga ukorijeni u našim srcima, osim tog

početnog razočaranja, to može biti zato što smo dobra koja smo izgubili pretvorili u idole ili zato što smo tražili radost u prolaznim stvarima. Zato nam tuga ponekad može otvoriti vrata da žudimo za srećom Neba, gdje će nas Bog "pronaći" zauvijek, još intenzivnije. To je obećanje skriveno u Isusovom utješnom blaženstvu: "Blago onima koji tuguju: oni će se utješiti" (Mt 5,4).

Ali također je moguće s vremena na vrijeme iskusiti neku vrstu tuge koja proizlazi iz našeg vremenitog stanja, uspona i padova života i neizvjesnosti koja dolazi s tim. Veo misterije koji nam ponekad skriva dublje značenje događaja može dovesti do općenitije ili nedefinirane tuge, posebno za one s melankoličnim temperamentom. Postoji razlog zašto tradicionalna Marijina molitva opisuje ovaj svijet kao „dolinu suza“.

Ti trenuci istinske tuge ne bi nas trebali pretjerano uznemirivati, jer često otkrivaju dubinu osjećaja koja nam može pomoći da potpunije proniknemo u probleme svijeta i misterije ljudske duše. Važno je da nas takva tuga ne vodi u izolaciju ili da izgubimo povjerenje u Boga. Zato je naš Otac jednom pitao: „A što ako bi moj križ bio dosada ili tuga? — U tom slučaju, kažem ti, Gospodine, s tobom bih rado bio žalostan.“[7]

Moguće je patiti, a istovremeno i dalje vjerovati u Boga, prihvaćajući njegovu volju čak i kada nam se čini tajanstvenom. Na primjer, prilikom iznenadne smrti voljene osobe, kako bismo se mogli ne sjetiti Kristovih duboko ljudskih suza prilikom smrti njegova dobrog prijatelja Lazara? Pa ipak, u tom trenutku tuge, Isus snažno svjedoči o svom odnosu s Ocem: „Oče, zahvaljujem ti što si me uslišio; znam da me uvijek uslišavaš“ (Iv 11,41–42).

„Duša mi je nasmrt žalosna“ (Mt 26,38). Teško je zamisliti što je prolazilo kroz misli apostola kada su čuli ove Isusove riječi u Getsemanskom vrtu, ali još je teže zaviriti u unutrašnjost njegove ljudske duše. Misterij je da je Isus, iako je uvijek uživao u viziji svog božanstva, mogao proći kroz takav trenutak tuge i tjeskobe. Ipak, znamo kako završava njegova molitva: „Ne kako ja hoću, nego kako hoćeš ti“ (Mt 26,38). Činiti Božju volju i prihvaćati njegove planove nije uvijek lako. Ponekad, suočeni s neizvjesnošću ili teškom odlukom, možemo osjetiti neku vrstu tuge poput Isusa; a istovremeno, duboko u svojoj duši, ispod tog sloja magle, posjedovati radost spoznaje da smo djeca Božja. Kao što psalmist kaže: „S tobom uz sebe ne želim ništa na zemlji“ (Ps 73,25).

„Ne uzrokuje svaka tuga ili svako odricanje tugu, osobito kada se

prihvaćaju s ljubavlju i iz ljubavi.“[8] „Učenik koji s ljubavlju traži Učitelja otkriva da tuga, brige i nevolje sada imaju sasvim drugačiji okus: nestaju čim istinski prihvatimo Božju volju, čim s radošću provodimo njegove planove, kao njegova vjerna djeca, čak i ako se čini da su nam živci na rubu pucanja, a bol nepodnošljiva.“[9] Kad god prihvatimo Božju volju, nakon Križa uvijek nas čeka radost Uskrsnuća. Čut ćemo Isusa kako nam šapuće na uho: „Vi ćete se žalostiti, ali žalost će se vaša okrenuti u radost.“ (Iv 16,20).

Organiziranje proslave

S novčićem u ruci, žena istrčava iz kuće kako bi podijelila dobru vijest. Traži susjede i prijatelje kako bi podijelili njezinu radost i kako bi im ispričala da ju je pronašla. „Radujte se sa mnom! Nađoh drahmu što je bijah izgubila“ (Lk 15,9).

Radost je ekspanzivna: teži slavlju. Zato je prirodno da želimo podijeliti taj osjećaj mira u sebi: mir spoznaje da nas Bog voli ili pronalazi. Velik dio našeg apostolata sastoji se u širenju naše spokojne radosti srcima opterećenima i bez nade, kako bi se i oni htjeli pridružiti Božjem slavlju (usp. Mt 22,4). Iz tog razloga, sveti Josemaría opisao je poziv na Djelo i poziv svih kršćana kao poziv da budu „sijači mira i radosti“.

Kršćanski apostolat, jednom je rekao, „nije politički program ili kulturna alternativa. On podrazumijeva širenje dobra, zarazu drugih željom za ljubavlju, sisanje mira i radosti.“[10]

Neka su slavlja površna jer naglasak stavljaju na pojedinačna iskustva, a ne na susret među osobama, na sebičnost, a ne na zajedništvo.[11] Samom svojom jednostavnošću, prispodoba ove žene vraća nas na bit slavlja: zajedničku radost. Možemo

shvatiti da bi slavlje koje organizira kako bi najavila svoju radost bilo plaćeno istim novčićem koji je upravo pronašla. Ovdje naziremo dodatnu razinu te božanske logike, toliko udaljene od proračuna: tamo gdje bi naš instinkt mogao biti štednja, Bog nam govori da ne štedimo (usp. Lk 15,22-23).

Ne zaboravimo, svaki od nas je taj novčić. On dolazi da nas traži kako bi, kroz naše sebedarje, mogao dosegnuti mnogo više muškaraca i žena u njihovoj dubokoj žeđi za srećom. Za to si trebamo dopustiti da se potrošimo poput drahme, znajući da u Božjoj ljubavi posjedujemo bogatstvo koje nam nitko ne može oduzeti: „Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? Tjeskoba? Progonstvo? Glad? Golotinja? Pogibao? Mač?“ (Rim 8,35).

* * *

„Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac milosrđa i Bog svake utjehe! On nas tješi u svakoj našoj nevolji da bismo i mi sve koji su u nevolji mogli tješiti onom utjehom kojom nas same tješi Bog“ (2 Kor 1,3-4). Budući da nas Bog tješi u svakom trenutku – noseći rane i nesigurnosti, „u nevolji, ali uvijek radosni“ (2 Kor 6,10) – Gospodin nas šalje da tješimo sve one koje susrećemo na svom putu. „Radosti i nade, žalosti i tjeskobe ljudi ovoga doba, posebno onih koji su siromašni ili na bilo koji način pogođeni, to su radosti i nade, žalosti i tjeskobe Kristovih sljedbenika.“[12] Naši „svijetli i veseli domovi“, [13] kako je sveti Josemaría volio nazivati naše obiteljske domove i središta Djela, bit će takvi ne zbog vanjskog savršenstva, već zato što su mjesta gdje se slavi Božje milosrđe i stoga zrače dubokom srećom. „Tako, kažem vam, biva radost pred

anđelima Božjim zbog jednog
obraćena grešnika“ (Lk 15,10).

[1] F. Ocáriz, Pastirsko pismo,
10.03.2025.

[2] Sv. Josemaria, Put, br. 659.

[3] F. Ocáriz, Pastirsko pismo,
10.03.2025., br. 4.

[4] Sv. Josemaria, Prijatelji Božji, br.
108.

[5] Sv. Augustin, Grad Božji, I, IX, br.
3.

[6] Salve Regina.

[7] Sv. Josemaria, Kovačnica, br. 252.

[8] F. Ocáriz, Pastirsko pismo,
10.03.2025., br. 1.

[9] Sv. Josemaria, Prijatelji Božji, br. 311.

[10] Sv. Josemaria, Susret s Kristom, br. 124.

[11] Usp. J. Pieper, U skladu sa svijetom: Teorija svečanosti, St. Augustine Press, 1999.

[12] Pastoralna konstitucija Gaudium et Spes, br. 1.

[13] Sv. Josemaria, Pismo 29, br. 57 i dalje; Susret s Kristom, br. 22, 27 i dalje.

Gaspar Brahm

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/borba-blizina-misija-20-
sijaci-mira-i-radosti/](https://opusdei.org/hr-hr/article/borba-blizina-misija-20-sijaci-mira-i-radosti/) (20.03.2026.)